

Η Τίνα Μαύρου είναι υποψήφια στον Πειραιά με την Αντικαπιταλιστική Ανατροπή στην Αττική

Συνέντευξη στον Γιάννη Ελαφρό

Με την Αντικαπιταλιστική Ανατροπή στην Αττική συστρατεύεται η Τίνα Μαύρου, αγωνίστρια από τον Πειραιά, με ιδιαίτερη δράση στους δικηγόρους, στο κίνημα γονέων και σε θέματα πόλης-περιβάλλοντος. Η Τ. Μαύρου, πρώην μέλος της Ν.Ε. Πειραιά του ΣΥΡΙΖΑ και υποψήφια βουλευτής με την ΛΑΕ, τονίζει πως *«το υποδειγματικό αποτύπωμα που άφησε η συνεργασία της ΑΑΑ με όσους συντρόφους/σες αποχώρησαν και πήραν σαφείς αποστάσεις από τη Δύναμη Ζωής, νομίζω ότι θα πρέπει να αποτελέσει πρότυπο συνεργασίας για τις συνεπείς ριζοσπαστικές δυνάμεις και στον ευρύτερο πολιτικό στίβο»*.

Πειραιάς φέουδο του Μαρινάκη, αποικία της Cosco, κέντρο των εφοπλιστών. Τι σημάδια έχουν αφήσει στην πόλη; Υπάρχει και ο άλλος Πειραιάς;

Η αλήθεια είναι ότι ο Πειραιάς έχει πάψει εδώ και χρόνια να είναι «city», αφού πολλές μεγάλες ναυτιλιακές και εμπορικές εταιρείες μετοίκησαν στα βόρεια ή νότια, τα Ποσειδώνια γίνονται πια στα Σπάτα και οι τράπεζες-κουφάρια κλείνουν το ένα υποκατάστημα μετά το άλλο.

Το μόνο που έχει μείνει ακόμα απ' τον παλιό Πειραιά σαν σήμα κατατεθέν του είναι ο **Ολυμπιακός** (και δεν εννοώ τον Ολυμπιακό του Μαρινάκη, αλλά τον Ολυμπιακό του απλού Πειραιώτη που στηρίζει την ομάδα της καρδιάς του) και η ιστορική Τρούμπα, που αναβίωσε ως χώρος διασκέδασης.

Κατά τα λοιπά τίποτα πια δεν θυμίζει τον παλιό «καλό» Πειραιά, που οι δρόμοι του έσφυζαν από κόσμο και ζωή όλη μέρα, που η Ακτή Μιαούλη, το Δημοτικό, οι πλατείες, τα εργοστάσια αποτελούσαν τόπο καθημερινής συνάντησης επαγγελματιών, εργαζομένων, μέρος της καθημερινότητάς τους. Μιας καθημερινότητας με εργασιακό περιεχόμενο, αγώνες, αγωνίες αλλά και ...χαμόγελα.

Το σημερινό «φάντασμα» του ευρύτερου Πειραιά περιφέρεται άσκοπα μπροστά απ' τα εκατοντάδες κλειστά μαγαζιά, ματώνει στη θέα των δεκάδων κλοσάρ στους δρόμους του, πνίγεται από την αποπνικτική δυσσομία των καζανιών στο Πέραμα κι όταν φτάνει στο διοικητήριο του ΟΛΠ, αντικρίζοντας τα κινέζικα ιδεογράμματα και τα πλαστικά ακαλαίσθητα κόκκινα φανάρια στην είσοδό του, καταλαβαίνει ότι δεν έχει πια ούτε «ταυτότητα». Του την έκλεψαν οι πολιτικές της ΝΔ και του «αριστερού» ΣΥΡΙΖΑ, ξεπουλώντας αυτόν και την ιστορία του στο όνομα μιας δήθεν «ανάπτυξης», που θα έφερνε η Cosco.

Καλά, δεν θέλετε επενδύσεις, να έχει δουλειά ο κόσμος;

Μια στιγμή να βάλουμε τα πράγματα σε τάξη. Επένδυση δεν είναι να ξεπουλάς όσο-όσο ένα κερδοφόρο οργανισμό, γιατί ο ΟΛΠ ήταν και είναι κερδοφόρος, και, μην ξεχνάμε, γεωστρατηγικής σημασίας, για 50 χρόνια, για να ξεπληρώσεις μνημονιακές δόσεις.

Τα τελευταία χρόνια στο λιμάνι παράγεται πολύς πλούτος, αλλά από αυτόν επωφελείται αποκλειστικά σχεδόν η Cosco, τα δε οφέλη για την τοπική οικονομία και κοινωνία είναι ανύπαρκτα (ακόμα και τα μηχανήματα και υλικά κατασκευών των έργων, παρ' ότι υπάρχουν στην εγχώρια αγορά εισάγονται κατά κύριο λόγο απ' την Κίνα). Δεν δουλεύει η Κίνα για τον Πειραιά αλλά ο Πειραιάς για την Κίνα!

Ο χώρος του λιμανιού είναι άβατο για τα ναυτεργατικά σωματεία, αλλά και για τις αρχές (Επιθεώρηση Εργασίας, τελωνειακοί έλεγχοι). Το λαθρεμπόριο καλά κρατεί, όπως κατέδειξε και απόφαση της Ευρωπαϊκής Υπηρεσίας Καταπολέμησης της Απάτης (OLAF), η οποία εξέδωσε οικονομική σύσταση στα ελληνικά τελωνεία σχετικά με το λιμάνι του Πειραιά, να καταβάλουν περισσότερα από 200 εκατομμύρια ευρώ, διότι απέτυχαν να ενεργήσουν αποτελεσματικά ενάντια σε ένα τεράστιο παράνομο κινεζικό δίκτυο που εισήγαγε στην Ευρώπη εξαιρετικά φθηνά είδη ρουχισμού και υπόδησης.

Δημιουργήθηκαν 250-300 θέσεις εργασίας, αλλά στη βάση ενός νέου εργασιακού καθεστώτος-γαλέρας, με ταυτόχρονη καταστροφή 500 θέσεων εργασίας πλήρους απασχόλησης με εργασιακά δικαιώματα και ΣΣΕ. Οι εργαζόμενοι, ως σύγχρονοι κούληδες, προσλαμβάνονται από υπεργολάβους, για 14-16 μεροκάματα το μήνα με ατομικές συμβάσεις. Αν και τα εργατικά ατυχήματα είναι συχνά, δεν υπάρχει καν ασθενοφόρο, οι δε συνθήκες ασφάλειας και υγιεινής είναι άθλιες. Για υπερωριακή αμοιβή βέβαια ούτε λόγος. Η υπερωρία στη σύμβαση αναφέρεται ως «οικειοθελής παραμονή στο χώρο εργασίας»! Τα εργατικά ατυχήματα ονομάζονται «παθολογικά περιστατικά»! Αν αυτό είναι ανάπτυξη, επιτρέψτε μου να επιθυμώ να είμαι «υπανάπτυκτη».

Οι πολιτικές της ΝΔ και του «αριστερού» ΣΥΡΙΖΑ ξεπούλησαν τον Πειραιά και την ιστορία του στο όνομα μιας δήθεν «ανάπτυξης», που θα έφερνε η Cosco

Εκατοντάδες μικρές επιχειρήσεις ναυπηγοεπισκευής έχουν απαξιωθεί και είναι θέμα χρόνου να κλείσουν, η ιστορική αρχαία κληρονομιά ισοπεδώνεται, το χερσαίο και θαλάσσιο περιβάλλον καταστρέφεται. Και τι θα γίνει με την απρόσκοπτη προσφορά του αγαθού της μεταφοράς των ανθρώπων στα νησιά με μια αναμενόμενη αύξηση λιμενικών τελών;

Να θυμίσω ότι στο Χονγκ-Κονγκ στην πλουσιότερη πόλη της Ασίας, εκεί που το «μοντέλο Cosco» μεσουρανή, 1,2 εκατομμύρια άνθρωποι τελούν υπό καθεστώς απόλυτης φτώχειας και εξαθλίωσης, στοιβάζονται σε ενοικιαζόμενα μεταλλικά κλουβιά διαστάσεων 1,7 μ. X 0,7 μ., εγκατεστημένα σε εγκαταλειμμένες πολυκατοικίες και σε ερειπωμένα κτίρια, συνθήκες στέγασης που ο ΟΗΕ έχει καταδικάσει ως «προσβολή της ανθρώπινης αξιοπρέπειας». Αυτά είναι τα «σπίτια» τους. Αυτή είναι η «ζωή» τους.

Δεν αποτελεί εναλλακτική το κυβερνητικό τρίπτυχο Δούρου-Μπελαβίλας-Κόκκαλης;

Ποιοι; Η «Αγία Τριάδα» του συστήματος; Οι πρόθυμοι υπηρέτες των συμφερόντων της ολιγαρχίας και εξπέρ των κυβιστήσεων;

Η πρώτη εκλέχτηκε υποσχόμενη τα πάντα (αλά ΣΥΡΙΖΑ). Όμως από την πρώτη μετεκλογική συνεδρίαση της «Δύναμης Ζωής» κατέστησε σαφές στους συμβούλους της ότι «*εδώ ήρθαμε για να κάνουμε χρηστή διαχείριση*»! Κατέθεσε τα αποθεματικά της Περιφέρειας στην Τράπεζα της Ελλάδας (για ευνόητους λόγους), δεν αντιμετώπισε ούτε τα πιο επείγοντα ζητήματα με τα γνωστά τραγικά αποτελέσματα στη Μάνδρα και στο Μάτι.

Ο Ν. Μπελαβίλας, κυβερνητικό στέλεχος, ένθερμος υποστηρικτής και άμεσα εμπλεκόμενος στην επιτροπή επεξεργασίας σχεδίου μετατροπής του Ελληνικού σε μητροπολιτικό πάρκο, τελικά στήριξε την επένδυση-τσιμεντοποίηση του χώρου, που στερεί την Αττική από μια τελευταία ευκαιρία για έναν πνεύμονα πρασίνου.

Όσο για τον Κόκκαλη, το μόνο προσόν που μπορεί να επικαλεστεί είναι ότι πατέρας του είναι ο Σωκράτης. Ίσως κι ένα άλλο: Ότι υπηρέτησε πιστά τον νυν δήμαρχο Μώραλη, παρατρεχάμενο του Μαρινάκη... Συμβάλλει πάντως στη γελοιοποίηση του ΣΥΡΙΖΑ, όταν χρησιμοποιεί ως βασικό προεκλογικό όπλο κατά

της ΝΔ την κατηγορία για διαπλοκή και διασύνδεση με την αστική ελίτ...

Ήσουν στο ψηφοδέλτιο της Δούρου στις προηγούμενες εκλογές, γιατί τώρα κατεβαίνεις με την Αντικαπιταλιστική Ανατροπή στην Αττική;

Κατ' αρχήν οφείλω μια μεγάλη συγγνώμη σ' όλους όσους με εμπιστεύτηκαν και με ψήφισαν τότε, για την επιλογή μου. Να μη σου πω ότι αισθάνομαι πιο υπεύθυνη απ' ότι η κα Δούρου για τις 120 χαμένες ψυχές σε Μάτι και Μάνδρα, για τις οποίες δεν ζήτησε ούτε μία συγγνώμη. Τέτοιο πολιτικό αμοραλισμό ειλικρινά δεν έχω συναντήσει ποτέ άλλοτε.

Η Αντικαπιταλιστική Ανατροπή στην Αττική, μαζί με όσους απ' τους εκλεγμένους συμβούλους της παράταξης της κας Δούρου διαχώρισαν τη θέση τους απ' τις διαχειριστικές επιλογές της, υπήρξε η πιο συνεπής φωνή αντίστασης στην Περιφέρεια, με έργο και πράξεις. Μεγάφωνο των κινημάτων και διάυλος αλληλοτροφοδοτούμενος απ' αυτά, μεταφέροντας την φωνή τους σ' ένα άνυδρο κατά τ' άλλα θεσμό.

Το υποδειγματικό αποτύπωμα που άφησε η συνεργασία της ΑΑΑ με όσους συντρόφους/σες αποχώρησαν και πήραν σαφείς αποστάσεις από τη Δύναμη Ζωής, βάζοντας κατά μέρος δευτερεύουσες, σε σχέση με το βασικό διακύβευμα, διαφορές, νομίζω ότι θα πρέπει να αποτελέσει πρότυπο συνεργασίας για τις συνεπείς ριζοσπαστικές δυνάμεις και στον ευρύτερο πολιτικό στίβο.

Πολύς κόσμος που στήριξε αρχικά το εγχείρημα του ΣΥΡΙΖΑ αλλά διαφώνησε στη συνέχεια, αισθάνεται απογοητευμένος, μένει παροπλισμένος ή μερικές φορές συμβιβάζεται με το μικρότερο κακό. Τι θα του έλεγες;

Μια γενική παρατήρηση: Θεωρώ ότι η μεγαλύτερη «προσφορά» του ΣΥΡΙΖΑ στο σύστημα, μια προσφορά που κανείς δεν αποτόλμησε μέχρι σήμερα και που δεν θα μπορούσε άλλος να προσφέρει, είναι ότι κατάφερε να απαξιώσει την έννοια της Αριστεράς στη συνείδηση ενός ευρύτερου κόσμου.

Για αρκετό διάστημα μετά την τραγική ματαίωση των ελπίδων απ' τον ΣΥΡΙΖΑ έμεινα κι εγώ «παροπλισμένη», μετά από 30 χρόνια στο κίνημα. Θεωρώ όμως ελάχιστη υποχρέωση μου στον γιο μου και τους 400.000 περίπου νέους που μετανάστευσαν στα χρόνια της κρίσης, την αντίσταση με όσες μικρές δυνάμεις διαθέτω στη λαίλαπα των νεοφιλελεύθερων επιταγών. Νομίζω λοιπόν ότι όλοι οφείλουμε, με τις διαφορές μας, να δίνουμε το παρόν καθημερινά στον αγώνα κατά δεξιών και «αριστερών» διαχειριστών του συστήματος και της κρίσης του, γιατί *«αυτοί δεν θα ήταν λύκοι, αν εμείς δεν είμαστε αρνιά»!*

Πηγή: **PRIN**